YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

20 päivänä kesäkuuta 2001 *

Asiassa T-188/99,

Euroalliages, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan asianajajat D. Voillemot ja O. Prost, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään aluksi N. Khan, sittemmin V. Kreuschitz, avustajanaan barrister A. P. Bentley, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa Egyptistä ja Puolasta peräisin olevan ferropiin tuontia koskevan polkumyyntimenettelyn päättämisestä 4 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 1999/426/EY (EYVL L 166, s. 91),

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti A. W. H. Meij sekä tuomarit K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger ja J. Pirrung,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.12.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantajan joulukuussa 1990 jättämän kantelun perusteella komissio on antanut 30 päivänä kesäkuuta 1992 asetuksen (ETY) N:o 1808/92 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Puolasta ja Egyptistä peräisin olevan ferropiin tuonnissa (EYVL L 183, s. 8).

2 Kyseiselle tuotteelle on määrätty 32 prosentin tulli lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Puolasta ja Egyptistä peräisin olevan ferropiin tuonnissa ja väliaikaisen polkumyyntitullin lopullisesta kantamisesta 14 päivänä joulukuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3642/92 (EYVL L 369, s. 1).

3 Komissio on hyväksynyt yhden egyptiläisen ja yhden puolalaisen vientiä harjoittavan tuottajan tarjoamat hintasitoumukset (30.6.1992 tehty päätös 92/331/ETY ja 14.12.1992 tehty päätös 92/572/ETY egyptiläisen ja puolalaisen tuottajan antamien sitoumusten hyväksymisestä Puolasta ja Egyptistä peräisin olevan ferropiin tuontia koskevan polkumyyntimenettelyn puitteissa, järjestyksessä EYVL L 183, s. 40 ja EYVL L 369, s. 32 *).

4 Lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden käyttöönotosta muista maista peräisin olevan ferropiin tuonnissa on säädetty Venäjältä, Kazakstanista, Ukrainasta, Islannista, Norjasta, Ruotsista, Venezuelasta ja Brasiliasta peräisin olevan ferropiin tuonnissa käyttöön otettujen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden muuttamisesta 2 päivänä joulukuuta 1993 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 3359/93 (EYVL L 302, s. 1) ja lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Etelä-Afrikasta ja Kiinan tasavallasta peräisin olevan ferropiin tuonnissa 17 päivänä maaliskuuta 1994 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 621/94 (EYVL L 77, s. 48).

5 Komissio on julkaissut 21.12.1996 ilmoituksen Egyptistä ja Puolasta peräisin olevan tuonnin polkumyyntitoimenpiteiden voimassaolon tulevasta päättymisestä (EYVL C 387, s. 3), jonka mukaisesti egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan sitoumuksen voimassaoloaika päättyy 5.7.1997 ja puolalaisen vientiä harjoittavan tuottajan hintasitoumus ja asetuksessa N:o 3642/92 säädetty polkumyyntitulli vanhenevat 20.12.1997.

* Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

6 Tämän ilmoituksen julkaisemisen jälkeen kantaja jätti 28.3.1997 pyynnön, jossa vaaditaan päätökseen tulevien toimenpiteiden ottamista uudelleen tarkasteltavaksi polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 384/96 11 artiklan 2 kohdan nojalla (EYVL L 56, s. 1; jäljempänä perusasetus).

7 Neuvoa-antavan komitean kuulemisen jälkeen komissio on tullut siihen päätelmään, että on olemassa riittävästi todisteita uudelleentarkastelun aloittamiseksi perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan nojalla, ja julkaissut ilmoituksen tällaisen menettelyn vireille panemisesta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (EYVL 1997, C 204, s. 2) ja aloittanut tutkimuksen. Polkumyyntikäytäntöä koskeva tutkimus koski 1.7.1996 ja 30.6.1997 välistä aikaa (jäljempänä tutkimusajanjakso). Vahinkoa koskeva tutkimus koski aikaa vuodesta 1993 tutkimusajanjakson päättymiseen asti.

8 Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti asetuksessa N:o 3642/92 käyttöön otetut toimenpiteet olivat voimassa tarkastelun tuloksia odotettaessa.

9 Komissio on tiedottanut 1.2.1999 kantajalle olennaisista tosiseikoista ja huomioista, joiden perusteella se aikoo suositella menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä.

10 Koska kantaja on vastustanut tätä menettelyn päättämistä, komissio on vahvistanut kantansa kantajalle 25.3.1999 osoitetussa kirjeessä.

11 Komissio on tehnyt 4 päivänä kesäkuuta 1999 päätöksen 1999/426/EY Egyptistä ja Puolasta peräisin olevan ferropiin tuontia koskevan polkumyyntimenettelyn päättämisestä (EYVL L 166, s. 91; jäljempänä riidanalainen päätös).

12 Tämän päätöksen 14 perustelukappaleessa komissio ilmoittaa, että "kysymystä polkumyynnin esiintymisestä ei kuitenkaan tarkasteltu yhteisön tuotannonalan tilannetta ja vahingon toistumista koskevien päätelmien perusteella".

13 Yhteisön ferropiin markkinatilanteesta komissio toteaa, että yhteisön tuotannonalalle on aiheutunut etua voimassa olevista polkumyyntitoimenpiteistä, joiden tavoite on saavutettu eli Egyptistä ja Puolasta peräisin olevasta tuonnista aiheutunut vahinko on poistunut. Vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyyden osalta komissio toteaa, että näistä kahdesta maasta peräisin olevaa tuontia koskevien toimenpiteiden lopettaminen tuskin johtaa vahingon jatkumiseen tai toistumiseen.

14 Riidanalainen päätös on annettu kantajalle tiedoksi 1.7.1999.

15 Kantaja on nostanut nyt esillä olevan kanteen, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 20.8.1999.

16 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen laajennettu jaosto) on päättänyt aloittaa suullisen käsittelyn. Asianosaisten suulliset lausumat sekä heidän vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 13.12.2000 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

19 Komissio myöntää riidanalaisen päätöksen koskevan suoraan ja erikseen kantajaa, mutta katsoo esittämättä kuitenkaan varsinaisesti oikeudenkäyntiväitettä, että kanne ei täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, koska kantajalla ei ole oikeussuojaintressiä asiassa.

20 Komissio esittää aivan ensiksi, että riidanalaisessa päätöksessä se on ilmoittanut, että kantaja voi tehdä uuden kantelun, jos kantajan tuotannonalan tilanne heikkenisi asianomaisista maista peräisin olevan polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin seurauksena, mutta tällaista kantelua ei ole tehty.

21 Komissio toteaa seuraavaksi, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaisi riidanalaisen päätöksen, kantajalla, joka vetoaa tutkimusajanjakson jälkeen ilmenneisiin seikkoihin, olisi intressi jättää uusi kantelu näiden seikkojen huomioon ottamiseksi.

22 Lopuksi komissio vetoaa siihen, että vastoin kantajan väitettä riidanalaisen päätöksen kumoamisesta ei seuraa 1.7.1999 voimassa olleiden toimenpiteiden tuleminen uudelleen voimaan eikä myöskään näiden toimenpiteiden voimassapitämistä koskevan ehdotuksen toimittaminen neuvostolle. Tältä osin komissio viittaa sopimukseen tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamisesta ja sen 1 artiklan määräyksiin (EYVL 1994, L 336, s. 103; jäljempänä WTO-polkumyyntisopimus), jonka mukaisesti polkumyyntoimenpide voi tulla voimaan ainoastaan tämän sopimuksen määräysten mukaisesti suoritetun tutkimuksen jälkeen.

23 Kantaja ei kiistä sitä, että sillä on mahdollisuus tehdä uusi kantelu. Se katsoo kuitenkin, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa on erityinen säännös, joka oikeuttaa yhteisön tuottajat polkumyyntitoimenpiteiden voimassaolon päättyessä vaatimaan niiden pitämistä voimassa, jos on todettu, että polkumyynnin ja vahingon jatkuminen tai toistuminen on todennäköistä. Kantaja katsoo, että komission tulee soveltaa tätä säännöstä täysimääräisesti.

24 Kantajan mukaan riidanalaisen päätöksen kumoamisen seuraukset eivät olisi samanlaiset kuin uuden kantelun seuraukset.

25 Lisäksi kantajan käsityksen mukaan komission kanta poistaisi yhteisön tuottajilta kaiken oikeusturvan siinä tapauksessa, että uudelleentarkastelun käsittely lopetetaan.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

26 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät vain, jos kantajalla on intressi saada kyseinen toimi kumotuksi. Tällainen intressi edellyttää, että toimen tai säädöksen kumoamisella on itsessään oikeusvaikutuksia (yhdistetyt asiat T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. vastaan komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2305, 59 ja 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Tässä asiassa riidanalaisen päätöksen kumoamisella olisi oikeusvaikutuksia useammassa suhteessa. Ensinnäkin, EY 231 artiklassa määrätään, että jos kanne on aiheellinen, riidanalainen säädös julistetaan mitättömäksi. Päätöksen, jolla lopetetaan kantajan pyynnöstä aloitettu uudelleentarkastelumenettely, kumoamisesta johtuisi perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan

mukaan uudelleentarkastelun kohteena olevien toimenpiteiden pysyminen voimassa tarkastelun ajan. Tällainen tulos ei olisi WTO-polkumyyntisopimuksen 1 artiklan vastainen. Itse asiassa riidanalaisen päätöksen kumoamisesta aiheutuisi toimenpiteiden, jotka oli alkujaan lopetettu sääntöjenmukaisen tutkimuksen perusteella, tuleminen uudelleen voimaan, mikä ei vastaa kyseisen sopimuksen 1 artiklassa kiellettyä ilman ennakkotutkimusta päätettyjen polkumyyntitoimenpiteiden soveltamista.

28 Toiseksi, EY 233 artiklassa määrätään, että toimielimen, jonka säädös on julistettu mitättömäksi, on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-2/95, Industrie des poudres sphériques vastaan komissio, 15.10.1998 antamassa tuomiossa (Kok. 1998, s. II-3939, 87—95 kohta), katsotaan, että EY 233 artikla antaa komissiolle mahdollisuuden joko panna menettely uudelleen vireille kaikkien niiden menettelyä koskevien asiakirjojen perusteella, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteama pätemättömyys ei ole vaikuttanut, tai suorittaa uusi tutkimus toiselta viiteajanjaksolta perusasetuksesta johtuvien ehtojen mukaisesti. Näissä molemmissa tilanteissa olisi kuitenkin kysymys perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaisesta päätökseen tulevien toimenpiteiden uudelleentarkasteluun liittyvästä tutkimuksesta eikä perusasetuksen 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti uuden kantelun perusteella aloitetusta tutkimuksesta.

29 Lopuksi komission perusteluista tässä asiassa seuraisi, kuten komissio itsekin myöntää, että kantelijoilla ei olisi mitään kanneoikeutta perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaisia uudelleentarkastelun lopettamista koskevia päätöksiä vastaan, mikä rajoittaisi merkittävästi mahdollisuutta valvoa tällaisten päätösten laillisuutta. Tällainen oikeussuojaintressin käsite on ristiriidassa yhteisön tuottajille perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa annettujen menettelyllisten oikeuksien kanssa, joihin kuuluu kanneoikeus tarkastelumenettelyn perusteella annettua päätöstä vastaan.

30 Näin ollen kantajan oikeussuojaintressiä ei voida tässä asiassa kieltää.

Pääasia

31 Kantaja vetoaa yhteen kanneperusteeseen, joka koskee perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan rikkomista sekä erityisesti vahingon toistumisen todennäköisyyteen liittyvää ilmeistä arviointivirhettä. Tämän kanneperusteen ensimmäinen osa koskee perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti aloitettuihin uudelleentarkasteluihin sovellettavien säännösten rikkomista, kun sen toisessa osassa kantaja esittää erityisiä väitteitä, jotka koskevat komission riidanalaisessa päätöksessä tekemää tosiseikkojen arviointia.

Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti aloitettuihin uudelleentarkasteluihin sovellettavien säännösten rikkominen

32 Kantaja moittii komissiota ensinnäkin siitä, että se on tehnyt vahingon toistumisen todennäköisyyden arviointiperusteiden soveltamisessa oikeudellisen virheen, ja toiseksi siitä, että komissio on virheellisesti katsonut, että tutkimusajanjaksoa seuraavaan ajanjaksoon liittyviä seikkoja ei voida ottaa huomioon.

Vahingon toistumisen todennäköisyyden arviointiperusteet

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

33 Kantaja katsoo, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan perusteella voidaan määritellä asian kannalta merkitykselliset arviointiperusteet vahingon toistumisen todennäköisyyden tueksi niiden koostuessa ensiksi polkumyynnin jatkumisen osoittavasta todisteesta sekä toiseksi siitä, että vahingon

poistuminen johtuu kokonaan tai osittain toimenpiteiden olemassaolosta, ja kolmanneksi siitä, että viejien tilanne tai markkinaolosuhteet ovat sellaiset, että niiden perusteella uusi vahinkoa aiheuttava polkumyyntikäytäntö on todennäköinen. Kantaja korostaa näiden kolmen arviointiperusteen olevan vaihtoehtoisia eikä kumulatiivisia, eivätkä ne myöskään ole ainoat seikat, joiden avulla vahingon toistumisen todennäköisyyttä voidaan arvioida. Se täsmentää, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen uudelleentarkastelun aloittamisessa huomioon otettavien arviointiperusteiden ei pidä erota niistä perusteista, joita sovelletaan päätettäessä saman asetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisten tullien voimassa pysyttämisestä.

34 Kantajan käsityksen mukaan kaksi ensimmäistä kolmesta perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa mainitusta arviointiperusteesta todentuu tässä asiassa, koska komissio on myöntänyt polkumyynnin jatkuneen ja koska vahinko oli poistunut kyseisten toimenpiteiden ansiosta.

35 Kantajan mukaan edellä esitetystä seuraa, että komission harkintavalta perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan täytäntöönpanossa oli tässä tapauksessa "rajattu". Kantaja toteaa, että koska se on esittänyt kolmanteen arviointiperusteeseen liittyvän viejien tilannetta ja markkinaolosuhteita koskevan alustavan näytön, komission pitää esittää seikkoja, joiden perusteella se ei ottanut tätä alustavaa näyttöä huomioon voidakseen päätyä toimenpiteiden poistamiseen.

36 Kolmannen arviointiperusteen osalta kantaja katsoo, että perusasetuksen 3 artiklan 9 kohdan käsitteeseen "vahingon uhka" liittyvät säännökset auttavat ymmärtämään paremmin "vahingon todennäköisen toistumisen" käsitettä. Se esittää, että tämän säännöksen merkitys on vahvistettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-163/94 ja T-165/94, NTN Corporation ja Koyo Seiko vastaan neuvosto, 2.5.1995 antamassa tuomiossa (Kok. 1995, s. II-1381) ja yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-245/95 P, komissio vastaan NTN Corporation ja Koyo Seiko, 10.2.1998 antamassa tuomiossa (Kok. 1998, s. I-401), jotka on annettu polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88

(EYVL L 209, s. 1) perusteella ja jonka 15 artiklassa olisi jo tarkoitettu eri termein samoja perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa mainittuja käsitteitä. Lisäksi amerikkalaisen lainsäädännön päätökseen tulevien toimenpiteiden tarkastelusta löytyy hyödyllistä tietoa "viejien tilanteen ja markkinaolosuhteiden" arvioimiseen, siltä osin kuin siinä viitataan "seikkavyyhteen", jonka avulla määritetään tällaisen uudelleentarkastelun yhteydessä, täyttyvätkö toimenpiteiden voimassa pitämisen edellytykset. Kantaja katsoo amerikkalaisessa lainsäädännössä mainittujen seikkojen voivan täydentää perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa esimerkkeinä lueteltuja tekijöitä.

37 Komissio myöntää vahvistaneensa 25.3.1999 päivätyssä kirjeessään polkumyyntikäytännön jatkuneen tutkimusajanjakson aikana, mutta korostaa ettei se tutkinut tätä kysymystä riidanalaisessa päätöksessä. Komissio kiistää kantajan väitteen, jonka mukaan tässä asiassa polkumyyntikäytännön jatkumisesta seuraisi vahingon todennäköinen toistuminen.

38 Todisteesta, jonka mukaan viejien tilanne tai markkinaolosuhteet ovat sellaiset, että niissä on edellytykset todennäköiselle uudelle vahinkoa aiheuttavalle polkumyyntikäytännölle, komissio katsoo, että olettamuksen, jonka mukaan vahinko on jatkunut toimenpiteistä huolimatta, ja sen, jonka mukaan vahinko on poistunut niiden ansiosta, välillä on tehtävä selvä ero. Jos polkumyyntikäytäntö on edelleenkin aiheuttanut vahinkoa polkumyynnin vastaisista toimenpiteistä huolimatta, niiden ei voida mitenkään antaa päättyä. Sitä vastoin jos vahinko on poistunut polkumyyntitoimenpiteiden voimassaoloaikana, komissio katsoo olevansa pakotettu arvioimaan, onko niiden säilyttäminen kuitenkaan tarpeellista, jotta yhteisön tuottajat välttyvät vahinkoa aiheuttavan polkumyynnin toistumiselta. Komission kannan mukaan sen on otettava huomioon kaikenlainen yhteisön tuotannonalalla polkumyyntitoimenpiteiden käyttöönoton ansiosta tapahtunut tilanteen paraneminen.

39 Komissio väittää, että perusasetuksen 3 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun tilanteen (vahingon uhka) ja saman asetuksen 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tilanteen (vahingon toistuminen) välillä on selvä ero. Kantaja ei siis voi vedota näiden kahden säännöksen väliseen analogiaan etenkään, koska vahingon uhkaa on

hyvin vaikea todistaa ja koska toimielimet ovat ottaneet käyttöön polkumyyntitoimenpiteitä vain hyvin harvoissa tapauksissa tällaisen uhan perusteella.

40 Istunnossa komissio täsmensi, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu vahinkokäsite sisältää vahingon uhkaa koskevan olettamuksen. Se katsoo kuitenkin, että olettamus, jonka mukaan polkumyyntitoimenpiteiden päättyminen edistäisi tällaisen uhan toistumista, on teoreettinen. Käytännössä tutkimus koskee aina vahingon toistumisen todennäköisyyttä.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

41 Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan polkumyyntitoimenpiteen voimassaolo päättyy viisi vuotta sen käyttöön ottamisen jälkeen, "ellei tarkastelussa todeta, että toimenpiteen voimassaolon päättyminen johtaisi polkumyynnin ja vahingon jatkumiseen tai toistumiseen".

42 Tämän tekstin mukaan toimenpiteen voimassa pitäminen riippuu sen päättymisen vaikutusten arvioinnin tuloksesta eli siis kyseisen markkinatilanteen tulevaa kehitystä koskevien olettamusten perusteella tehdystä ennusteesta. Toisaalta tämän tekstin mukaan yksinkertainen vahingon jatkumisen tai toistumisen mahdollisuus ei riitä perusteeksi toimenpiteen voimassa pitämiselle, sillä sen säilyttäminen riippuu siitä, onko jatkumisen tai toistumisen todennäköisyys näytetty toteen.

43 Tältä osin sillä, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan ranskankielisessä tekstissä ei muista kieliversioista poiketen käytetä sanoja "probable" (todennäköinen) tai "probabilité" (todennäköisyys), ei ole merkitystä.

44 Perusasetusta on itse asiassa tulkittava WTO-polkumyyntisopimuksen valossa (ks. asia T-256/97, BEUC v. komissio, tuomio 27.1.2000, Kok. 2000, s. II-101, 66 ja 67 kohta), jonka 11.3 artiklassa määrätään, että polkumyyntitullien lopullinen voimassaolo päättyy viimeistään viisi vuotta sen päivän jälkeen, jona se otettiin käyttöön, "elleivät viranomaiset totea uudelleentarkastelussa — — että jos tulli poistetaan, polkumyynti tai vahinko todennäköisesti jatkuu tai toistuu". Tältä osin "établir" (näyttää toteen) ja "favoriser" (myötävaikuttaa) verbien käyttö perusasetuksen ranskankielisessä versiossa edellyttää, että toimenpiteet voidaan pitää voimassa ainoastaan, jos uudelleentarkastelussa on voitu osoittaa, että niiden päättyminen luo suotuisat olosuhteet vahingon jatkumiselle tai toistumiselle. Tämä ei siis edellytä vahingon jatkumisen tai toistumisen toteen näyttämistä vaan ainoastaan sitä, että tässä tarkoitettu todennäköisyys on olemassa. Todennäköisyysvaatimus sisältyy siis implisiittisesti myös perusasetuksen ranskankieliseen tekstiin.

45 Tässä asiassa asianosaisten välillä on selvää, että vahinko on poistunut sinä aikana kun kyseiset toimenpiteet ovat olleet voimassa. Komission kannalta kysymys oli siis vahingon toistumisen todennäköisyyden tutkimisesta.

46 Tällainen tarkastelu edellyttää sellaista monitahoisten taloudellisten kysymysten arviointia, jossa yhteisön toimielimillä on laaja harkintavalta. Tämä tuomioistuimen suorittama valvonta kohdistuu ainoastaan siihen, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riidanalaisen päätöksen perusteena olevat tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. asia T-51/96, Miwon v. komissio, tuomio 30.3.2000, Kok. 2000, s. II-1841, 94 kohta).

47 Seuraavaksi on syytä huomata, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä, jossa määritellään ehdot, joiden puitteissa polkumyyntitoimenpiteitä voidaan pitää voimassa, säädetään vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyysvaatimuksesta, mutta siinä ei määritellä tarkasti nimenomaan niitä tekijöitä, jotka yhteisön viranomaisten tulisi ottaa huomioon arvioidessaan tätä todennäköisyyttä.

48 Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa sen sijaan säädetään seuraavaa:

"Toimenpiteiden voimassaolon päättymistä tarkastellaan, jos pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita polkumyynnin ja vahingon toistumisen tai jatkumisen todennäköisyydestä toimenpiteen päättyessä. Tätä todennäköisyyttä voidaan tukea esimerkiksi todisteilla polkumyynnin ja vahingon jatkumisesta tai todisteilla siitä, että vahingon poistuminen johtuu kokonaan tai osittain toimenpiteiden olemassaolosta, tai todisteilla siitä, että viejien tilanne tai markkinaolosuhteet ovat sellaiset, että ne osoittavat uuden vahingollisen polkumyyntikäytännön todennäköisyyttä."

49 Sanamuodon mukaan tämän säännöksen tarkoituksena ei ole määrittää toimenpiteiden voimassa pitämisen edellytyksiä vaan ne olosuhteet, joissa päätökseen tulevia toimenpiteitä on syytä tarkastella uudelleen yhteisön tuottajien puolesta tehdyn pyynnön perusteella. Tämä tutkimus suoritetaan pyynnön tueksi toimitettujen tietojen perusteella. Tältä osin tämän säännöksen toisessa virkkeessä esimerkkinä annetut kolme arviointiperustetta ovat luonteeltaan vaihtoehtoisia eivätkä kumulatiivisia.

50 Näiden syiden valossa on syytä tarkastella kantajan väitettä, jonka mukaan nämä kolme arviointiperustetta ovat merkityksellisiä arvioitaessa, onko syytä määrätä toimenpiteet pidettäväksi voimassa perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti.

51 Aluksi on syytä täsmentää, että huolimatta ranskankielisen tekstin ristiriitaisuudesta tältä osin perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan toista alakohtaa ei tule käsittää siten, että uudelleentarkastelun aloittamiseen vaadittaisiin "todiste" jostakin sen toisessa virkkeessä mainituista kolmesta esimerkkitapauksesta tukemaan vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyyttä. Näitä tässä virkkeessä lueteltuja kolmea esimerkkitapausta on itse asiassa tulkittava saman alakohdan ensimmäisen virkkeen valossa, jonka mukaan uudelleentarkastelu

aloitetaan, jos pyyntöön sisältyy "riittävästi todisteita" polkumyynnin ja vahingon toistumisen tai jatkumisen todennäköisyydestä. Toisessa virkkeessä annetaan esimerkkejä merkityksellisistä todisteista. Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan systematiikasta johtuu siis, että uudelleentarkastelun aloittamiseen riittää, että yhteisön tuottajien puolesta tehdyn pyynnön tueksi esitetään todisteita erityisesti jonkin kyseisen artiklan toisen alakohdan toisessa virkkeessä lueteltujen esimerkkitapausten olemassaolosta.

52 Edellä esitetystä johtuu ensimmäisen esimerkkitapauksen osalta, että uudelleentarkastelu on pantava vireille riittävien polkumyyntiä ja vahinkoa koskevien todisteiden perusteella ilman, että tätä jatkumista tarvitsisi näyttää ennalta toteen. Tällaisten seikkojen olemassaolo ei kuitenkaan saa vaikuttaa tarkastelun tulokseen. Sen sijaan olettamuksesta, jossa polkumyynnin ja vahingon jatkuminen on näytetty toteen jo ennen tarkastelun aloittamista, komissio on täydellä syyllä todennut, että toimenpiteiden voimassaolon päättäminen ei voi tulla kysymykseen. Näin ei kuitenkaan ole tapahtunut tässä asiassa, koska vahinko on poistunut kyseisten toimenpiteiden ansiosta.

53 Toisessa esimerkkitapauksessa uudelleentutkimus on syytä panna vireille, kun pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita siitä, että vahingon poistuminen johtuu kokonaan tai osittain toimenpiteiden olemassaolosta. Pelkästään tämän poistumisen perusteella ei kuitenkaan voida päätellä, että vahingon toistuminen on todennäköistä toimenpiteen päättyessä. Jos näin ei olisi, polkumyyntitoimenpiteiden, joilla on saavutettu haluttu tavoite eli vahingon poistuminen, voimassaoloa ei voitaisi koskaan päättää.

54 Kolmas esimerkkitapaus viittaa selvästi uuden vahingollisen polkumyyntikäytännön todennäköisyyteen. Uudelleentutkimuksen vireille paneminen ei kuitenkaan edellytä, että viejien tilanne ja markkinaolosuhteet, jotka tekevät polkumyynnin ja vahingon toistumisen todennäköiseksi, olisi varsinaisesti näytetty toteen. Uudelleentutkimuspyyntöön on ainoastaan sisällyttävä todisteita,

joiden perusteella tutkimus on tältä osin perusteltu. Sen sijaan toimenpiteiden voimassa pitäminen perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti edellyttää, että olosuhteet, joista tämä todennäköisyys johtuu, näytetään toteen tarkastelun tulosten perusteella.

55 Tästä perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan analyysistä johtuu, että sen toisessa alakohdassa annetut esimerkkitapaukset eivät sellaisenaan muodosta vahingon toistumisen todennäköisyyden arviointiperusteita tämän säännöksen ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa merkityksessä.

56 Tulkinta, jonka mukaan uudelleentutkimuksen vireillepanoehtoja ei tule sekoittaa toimenpiteiden säilyttämisen ehtoihin, saa vahvistuksen edellä 36 kohdassa mainitussa asiassa NTN Corporation ja Koyo Seiko vastaan neuvosto annetussa tuomiossa (58 ja 60 kohta) sekä asiassa komissio vastaan NTN Corporation ja Koyo Seiko annetussa tuomiossa (41 ja 42 kohta), jotka koskevat asetuksen N:o 2423/88 14 ja 15 artiklaa. Tässä yhteydessä on mainittava, että asetuksen N:o 2423/88 15 artikla, joka koskee päätökseen tulevien toimenpiteiden uudelleentarkastelua, eroaa perusasetuksen 11 artiklasta siltä osin, että siinä säädetään nimenomaisesti vain uudelleentarkastelun vireillepanon ehdoista, mutta siinä ei selvästi ilmoiteta olosuhteita, joissa toimenpiteiden voimassaoloa voidaan jatkaa. Tässä tilanteessa niin yhteisöjen tuomioistuin kuin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinkin ovat katsoneet, että toimenpiteiden voimassa pitämisestä päätettäessä ei ole syytä ottaa huomioon arviointiperusteita, joita uudelleentarkastelun vireillepano edellyttää. Tämä päätelmä on voimassa sitäkin suuremmalla syyllä perusasetuksen kohdalla, koska siinä säädetään selvästi toimenpiteiden voimassa pitämisen edellytyksistä.

57 On vielä lisättävä, että niin perusasetuksessa kuin WTO-polkumyyntisopimuksessakin toimenpiteiden voimassapitäminen edellyttää tarkkoja ehtoja, joissa vaaditaan, että polkumyynnin ja vahingon toistumisen todennäköisyys on todettu selvästi toimivaltaisten viranomaisten suorittaman tutkimuksen perusteella.

58 Tämän vuoksi kantaja ei voi perustellusti väittää, että koska perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa mainitut kaksi arviointiperustetta oli tarkistettu, komission olisi pitänyt ehdottaa kyseisten toimenpiteiden voimassapitämistä ottaen huomioon kolmatta arviointiperustetta koskeva alustava näyttö sekä se, että sitä ei ole osoitettu vääräksi.

59 Seuraavaksi perusasetuksen 3 artiklan 9 kohdan ja Yhdysvaltojen polkumyyntilainsäädännön osalta, joita kantaja pitää merkityksellisinä vahingon toistumisen todennäköisyyden arviointiperusteita määriteltäessä, on huomattava, että tutkiessaan todennäköisyyden olemassaolon mahdollisuutta komission on arvioitava markkinatilannetta kokonaisuutena. Tämän arvioinnin perusteiden valinta kuuluu jokaisessa yksittäistapauksessa komission harkintavaltaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi siis puuttua niihin ainoastaan, jos on kysymys ilmeisestä arviointivirheestä.

60 Tältä osin kantaja on esittänyt yhden ainoan tarkan moitteen vastauksessaan, ja se koskee tutkimusajanjakson aikana todetun polkumyyntitason huomioon ottamista. Tätä väitettä tarkastellaan myöhemmin 115—118 kohdassa.

61 Tätä erityistä kohtaa lukuun ottamatta kantaja ei ole vedonnut ilmeisiin virheisiin komission riidanalaisessa päätöksessä huomioon ottamien arviointiperusteiden valinnassa. Se ei ole myöskään ilmoittanut, miltä osin vahingon toistumista koskevan arvioinnin tulos olisi voinut olla erilainen, jos komissio olisi käyttänyt perusasetuksen 3 artiklan 9 kohdassa tai Yhdysvaltojen lainsäädännössä mainittuja arviointiperusteita.

62 Näin ollen kantajan päätelmät, jotka koskevat yleisesti vahingon toistumisen todennäköisyyden määrittelyssä huomioon otettavia arviointiperusteita, eivät tässä asiassa ole sellaisia, että ne vaikuttaisivat riidanalaisen päätöksen pätevyyteen.

Tutkimusajanjaksoa seuraavaan ajanjaksoon liittyvien seikkojen huomioon ottaminen

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

63 Kantaja moittii komissiota siitä, että se ei ole ottanut huomioon polkumyynnin ja vahingon toistumisen todennäköisyyden analyysissä seikkoja, jotka koskevat 30.6.1997 päättyneen tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa. Koska tässä on kysymys tulevan tapahtuman arvioinnista, näiden tietojen huomioon ottaminen olisi perusteltua. Komissio on lisäksi poikennut käytännöstään muiden asioiden kohdalla. Myöhemmin ilmenneiden seikkojen ottaminen huomioon tässä tapauksessa on sitäkin tarpeellisempaa, koska uudelleentutkimus on ylittänyt perusasetuksen 11 artiklan 5 kohdassa säädetyn vuoden määräajan.

64 Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan mukaan komissio on velvollinen ottamaan huomioon kaikki tutkimuksen aikana esitetyt olennaiset ja asianmukaisesti asiakirjoilla osoitetut todisteet, eli tässä tapauksessa 1.7.1996—1.7.1999 esitetyt todisteet.

65 Toissijaisesti kantaja vetoaa siihen, että tässä tapauksessa tutkimusajanjakson päättyminen ei vastaa perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua viiden vuoden voimassaoloaikaa toimenpiteen käyttöön ottamisen jälkeen, joka päättyi 20.12.1997. Tämän vuoksi se katsoo, että joka tapauksessa tässä tulisi ottaa huomioon 20.12.1997 eikä 30.6.1997 päättyneeseen ajanjaksoon liittyviä tietoja.

66 Kantaja korostaa lopuksi, että sen väitteet perustuvat pääasiassa tutkimusajanjaksoon liittyviin seikkoihin, joita täydentävät ja jotka saavat vahvistuksen ajanjakson jälkeistä aikaa koskevista tiedoista. Nämä tiedot on annettu komis-

siolle tiedoksi hallinnollisessa menettelyssä, ja kyseinen toimielin on helposti voinut tarkistaa ne.

67 Komission mukaan polkumyynnin ja vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyyttä on arvioitava ottamalla huomioon ainoastaan seikkoja, jotka koskevat viiteajanjaksoa, joka ei ylitä viiden vuoden pituisen ajanjakson viimeistä päivää. Näin ollen toimenpiteiden jatkaminen voi perustua vain näihin seikkoihin.

68 Komission mukaan tämä sääntö ei estä sitä, että tutkimusajanjakso päättyy muutama kuukausi ennen viiden vuoden ajanjakso päättymistä.

69 Lopuksi komissio korostaa, että jos yhteisön teollisuuden edustajat väittävät, että on olemassa tutkimusajanjakson jälkeiseen ajanjaksoon liittyviä seikkoja, joiden perusteella polkumyyntitoimenpiteiden käyttöönotto on perusteltua, näiden tulisi harkita uuden kantelun jättämistä sen sijaan, että esittävät mainittuja tietoja perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan nojalla vireille pannun tutkimuksen yhteydessä.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

70 WTO-polkumyyntisopimuksen 11.4 artiklaa vastaavan perusasetuksen 11 artiklan 5 kohdan mukaan päätökseen tulevien toimenpiteiden tutkimus tulee suorittaa tutkimusmenettelyjä ja tutkimuksen suorittamista koskevien säännösten mukaan, jotka on mainittu muun muassa perusasetuksen 6 artiklassa. Tästä johtuu, että toimenpiteiden pitäminen voimassa viiden vuoden jälkeen edellyttää samoja tutkimuksen kulkua koskevia menettelyllisiä takeita kuin näiden toimenpiteiden alkuperäinen käyttöönotto.

71 Perusasetuksen 6 artiklan 1 kohdassa säädetään, että "tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia tietoja ei tavallisesti oteta huomioon".

72 Perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta kuuluu seuraavasti:

"Tämän kohdan mukaisesti suoritettujen tutkimusten yhteydessä viejillä, tuojilla, viejämaiden edustajilla ja yhteisön tuottajilla on mahdollisuus täydentää esitettyjä väitteitä, ottaa kantaa niihin tai kumota ne, ja päätelmissä otetaan huomioon kaikki olennaiset ja asianmukaisesti asiakirjoilla osoitetut todisteet, jotka liittyvät kysymykseen siitä, jatkuisivatko polkumyynti ja vahinko toimenpiteiden päättymisen vuoksi tai alkaisivatko ne uudelleen tästä syystä."

73 Vastoin kantajan ilmeistä kantaa tämä säännös ei poikkea päätökseen tulevien toimenpiteiden uudelleentarkastelun osalta perusasetuksen 6 artiklan 1 kohdassa mainitusta säännöstä. Itse asiassa komission velvollisuus ottaa huomioon "kaikki olennaiset todisteet" tarkoittaa perusasetuksen 6 artiklan säännösten mukaisesti suoritetusta tutkimuksesta johtuvia todisteita.

74 Tutkimusajanjakson määräämisellä ja kiellolla ottaa huomioon tämän ajanjakson jälkeistä aikaa koskevia seikkoja pyritään takaamaan, että tutkimuksen tulokset ovat edustavia ja luotettavia. Tämä koskee niin uudelleentarkastelun perusteella suoritettuja tutkimuksia kuin perusasetuksen 5 artiklan mukaan vireille pantuja tutkimuksia. Näin ollen sääntö, jonka mukaan tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia seikkoja ei tavallisesti oteta huomioon, koskee myös päätökseen tulevien toimenpiteiden uudelleentarkasteluun liittyviä tutkimuksia.

75 "Tavallisesti"-sanan käyttö perusasetuksen 6 artiklan 1 kohdassa sallii kuitenkin poikkeuksia tästä säännöstä. Tältä osin on todettu, että yhteisön toimielinten tehtävä ei ole sisällyttää laskelmiinsa tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia tietoja, paitsi jos näistä tiedoista käy ilmi uusia seikkoja, joiden perusteella polkumyyntitullin suunniteltu käyttöönotto olisi ilmeisen aiheetonta (asia T-161, Sinochem v. neuvosto, tuomio 11.7.1996, Kok. 1996, s. II-695, 88 kohta).

76 On siis kysyttävä, koskeeko tämä poikkeus ainoastaan edellä mainitun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Sinochem vastaan neuvosto antaman tuomion 75 kohdassa tarkoitettua olettamusta, eli sitä, jonka mukaan tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevat seikat estävät toimenpiteiden käyttöönoton, vai saako tällaisia seikkoja ottaa huomioon myös päätökseen tulevien toimenpiteiden tutkimuksessa kyseisten toimenpiteiden voimassa pitämisen perusteeksi. Tältä osin on huomattava, että perusasetuksessa ja WTO-polkumyyntisopimuksessa sekä toimenpiteiden käyttöön ottamiselle että niiden voimassa pitämiselle on asetettu tarkat ehdot. Erityisesti perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa suojatoimenpiteiden pitäminen voimassa viisi vuotta käyttöön ottamisen jälkeen edellyttää, että seikat, joista voidaan päätellä vahingon toistumisen todennäköisyys, on todettu perusasetuksen säännösten mukaisesti suoritetussa tutkimuksessa.

77 Sen sijaan kun tällaisen tutkimuksen tulokset eivät riitä perusteeksi polkumyyntitullien voimassa pysyttämiselle, perusasetuksessa säädetään niiden päättämisestä. Tästä johtuu, että tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia seikkoja ei voida ottaa huomioon toimenpiteiden voimassa pitämisen hyväksi. Näin ollen edellä 75 kohdassa mainitussa asiassa Sinochem vastaan neuvosto annettu tuomio koskee vain olettamusta, jonka mukaan perusasetuksessa ja WTO-polkumyyntisopimuksessa vaadittujen menettelyllisten takeiden mukaisesti suoritetun tutkimuksen ulkopuolelta todettuja tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia seikkoja otetaan huomioon luovuttaessa polkumyyntitullien käyttöönotosta tai voimassa pitämisestä.

78 Velvollisuuteen perustaa polkumyyntitullien voimassa pitäminen ainoastaan perusasetuksen ja WTO-polkumyyntisopimuksen mukaisesti suoritetussa tutkimuksessa saatuihin tietoihin ei saa vaikuttaa se seikka, että tarkastelumenettely on tässä tapauksessa kestänyt yli 12 kuukautta vastoin perusasetuksen 11 artiklan 5 kohdassa säädettyä tavanomaista kestoa.

79 Perusteen, jonka mukaan komission olisi pitänyt ottaa huomioon kaikki seikat 20.12.1997 edeltävältä ajalta, joka vastaa viiden vuoden määräajan päättymistä päätökseen tulleiden toimenpiteiden käyttöönotosta, osalta on ensiksi huomattava, että komissiolla on harkintavalta tutkimusajanjakson valinnassa (asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, Kok. Ep. XI, s. I-161, 86 kohta). Koska tarkastelumenettely kestää tietyn ajan, on perusteltua, että tutkimusajanjakso päättyy muutama kuukausi ennen viiden vuoden ajanjakson päättymistä. Edellä mainitut tutkimuksen menettelyllisten takeiden noudattamiseen liittyvät seikat estävät komissiota ottamasta huomioon seikkoja, jotka koskevat tutkimusajanjakson päättymisen ja viiden vuoden ajanjakson päättymisen välistä aikaa.

80 Lopuksi kantajan väite on ristiriidassa sen omien tämän kanteen tutkittavaksi ottamista puoltavien perustelujen kanssa. Se ei ensinnäkään voisi vaatia komission perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaan tekemään päätökseen tulevien toimenpiteiden tarkasteluun kohdistuvaa tuomioistuimen suorittamaa valvontaa ilman, että sillä on mahdollisuus tehdä uusi kantelu, ja toisaalta vaatia, että tuomioistuimen suorittamassa valvonnassa otetaan huomioon seikkoja, jotka voivat olla uuden kantelun kohteena.

81 Tästä seuraa, että kantajan väite, jonka mukaan komission olisi pitänyt ottaa huomioon tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevia seikkoja, ei ole perusteltu.

Tosiseikkojen arviointia koskevat väitteet

Kantajan väitteet ja niiden perustelut

82 Kantajan mukaan kaikkien komission tarkastelumenettelyn aikana käytettävissä olleiden tietojen olisi yhdessä pitänyt johtaa komissio päätelmään, jonka mukaan vahingon toistuminen on todennäköinen. Se katsoo komission syyllistyneen ilmeiseen arviointivirheeseen riidanalaisen päätöksen seitsemän erityispiirteen osalta.

83 Ensiksi kantaja vetoaa siihen, että komissio on syyllistynyt arviointivirheisiin tuonnin määrän osalta. Ensinnäkin se väittää, että komissio ei ole ottanut huomioon, että tuonnin määrän kehitys erityisesti tutkimusajanjakson lopussa ja sen jälkeisenä aikana muodosti selvän merkin vahingon toistumisesta. Vastauksessa kantaja moittii komissiota siitä, että se ei ollut laskenut yhteen Egyptistä ja Puolasta peräisin olevaa tuontia. Erityisesti Puolasta peräisin olevan tuonnin osalta kantaja vetoaa komission virheeseen, joka koskee tuonnin kehitystä tutkimusajanjakson aikana, ja sen jälkeen. Egyptistä peräisin olevan tuonnin kohdalla kantaja moittii komissiota siitä, että se ei ole huomioinut tuonnin määrän pienenemisen väliaikaisuutta tutkimusajanjakson aikana ja toisaalta siitä, että se on tehnyt virheen niiden määrän arvioinnissa samana ajanjaksona, sillä riidanalaisessa päätöksessä tätä koskeva luku eroaa egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan kyselyvastauksessa ilmoittamasta luvusta.

84 Toiseksi kantaja vetoaa siihen, että komissio ei ole huomioinut vaikutuksia, joita sen olisi pitänyt päätellä Puolasta ja Egyptistä peräisin olevan yhteisöön suuntautuvan tuonnin kasvun perusteella.

85 Kolmanneksi kantaja moittii komissiota ilmeisestä arviointivirheestä tuontihintojen alihinnoittelun arvioimisen osalta. Ensinnäkin komissio ei ole huomioinut, että toimenpiteiden voimassaolon päättyessä oli todennäköistä, että hintojen jopa 30 prosentin alihinnoittelu suhteessa yhteisön tuotannonalalla harjoitettaviin hintoihin alkaisi uudelleen. Kantaja vetoaa seuraavaksi siihen, että toimenpiteiden olemassaolosta huolimatta riidanalaisessa päätöksessä Egyptin vientihinnoissa on todettu 4,5 prosentin ja Puolan vientihinnoissa 4,6 prosentin alihinnoittelu ja että tämän alihinnoittelun ansiosta nämä kaksi maata ovat voineet kasvattaa vientimääriään ja viennin markkinaosuuksiaan. Komissio on joka tapauksessa jättänyt tutkimatta tämän alihinnoittelun jatkumisen todennäköisyyden toimenpiteiden voimassaolon päättämisen jälkeen. Lopuksi kantaja vetoaa siihen, että Egyptistä ja Puolasta peräisin olevan ferropiin tuontihinnat ovat laskeneet tutkimusajanjakson jälkeen.

86 Neljänneksi kantaja väittää komission syyllistyneen ilmeiseen virheeseen Puolasta ja Egyptistä peräisin olevan viennin yhteisön markkinoille tapahtuvan uudelleensuuntautumisen todennäköisyyttä arvioidessaan. Ensiksi komissio ei ole huomioinut ferropiin todennäköistä hintakehitystä maailmanmarkkinoilla, sillä näissä hinnoissa on suuria vaihteluja. Seuraavaksi erityisesti egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan kohdalla komissio on syyllistynyt ilmeiseen arviointivirheeseen tämän tuotantokapasiteetin käyttöä ja varastojen suuruutta koskevien päätelmien osalta sekä sen myynnin jakautumisen osalta. Erityisesti puolalaisen vientiä harjoittavan tuottajan kohdalla komissio ei ole huomioinut tämän tuotantokapasiteetin käyttöä koskevia ennusteita.

87 Viidenneksi kantaja vetoaa siihen, että komissio on syyllistynyt ilmeiseen virheeseen arvioidessaan polkumyyntitoimenpiteiden vaikutuksia yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon poistumisessa.

88 Kuudenneksi kantajan mukaan komissio ei ole huomioinut sen toteamuksensa vaikutuksia, jonka mukaan polkumyynti oli jatkunut tutkimusajanjakson aikana. Tältä osin kantaja vetoaa siihen, että tänä aikana todetun polkumyynnin taso on korkea. Yhdysvaltojen polkumyyntilainsäädännössä viitataan nimenomaan

tähän perusteeseen. Se vaatii siis, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää komission ilmoittamaan todetun polkumyynnin tason. Istunnossa komissio on täsmentänyt, että alkuperäisessä tutkimuksessa huomioon otettu polkumyyntimarginaali oli ollut 61 prosenttia Egyptistä peräisin olevan tuonnin suhteen ja 44 prosenttia Puolasta peräisin olevan tuonnin suhteen, mikä on erityisen korkea. Se, että polkumyynti on jatkunut toimenpiteiden täytäntöönpanon aikana, ja se, että nämä toimenpiteet olivat poistaneet vahingon, on hyvin tärkeä todiste niiden voimassa pysyttämisen tarpeellisuudesta. Lisäksi kantajan mukaan se, että egyptiläiset ja puolalaiset vientiä harjoittavat tuottajat eivät ole noudattaneet tehtyjä sitoumuksia toimenpiteiden voimassaolon aikana, on lisäosoitus vahingon toistumisen todennäköisyydestä. Kantaja vaatii siis ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kehottamaan komissiota toimittamaan vientiä harjoittavien tuottajien laatimat niiden sitoumusten täytäntöönpanoa koskevat selvitykset.

89 Seitsemänneksi kantaja moittii komissiota siitä, että se ei ole huomioinut yhteisön tuotannonalan tilanteen olleen sellainen, että vahingon toistuminen oli todennäköinen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

90 Aluksi on huomattava, että edellä 70—81 kohdassa katsotusta johtuu, että kantaja ei voi vedota tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskeviin seikkoihin riitauttaessaan riidanalaisen päätöksen laillisuuden.

91 Seuraavaksi on muistutettava, että perustellessaan toimenpiteiden pysyttämistä voimassa komission on näytettävä toteen sellaisten konkreettisten olosuhteiden olemassaolo, joiden perusteella voidaan päätellä, että paluu vahinkoa aiheuttavaan hintakäytäntöön ei ole ainoastaan mahdollista, vaan todennäköistä.

92 Tältä osin komission tuli ottaa huomioon ferropiin hinnanvaihtelut maailmanmarkkinoilla. Molemmat asianosaiset ovat ilmoittaneet, että hintakehityksen sekä muiden markkinaolosuhteiden kehityksen ennustaminen on vaikeaa. Tästä johtuu, että hintojen ja muiden maailmanmarkkinoiden olosuhteiden kehitys saattaa kannustaa Puolan ja Egyptin viejiä asettamaan hintansa tasolle, joka mahdollisesti aiheuttaisi vahinkoa yhteisön tuotannonalalle. Koska markkinoiden epävarmuuden vuoksi ei ole mahdollista tehdä perusteltuja ennusteita sen kehityksestä, tämän perusteella ei ole mahdollista päätellä, että paluu yhteisön tuotannonalalle vahinkoa aiheuttavaan hintakäytäntöön olisi viejien edun mukaista.

93 Komission oli tässä tapauksessa otettava huomioon myös se, että kyseisten viejien antamat hintasitoumukset oli hyväksytty. Nämä viejät ovat siis voineet myydä tuotteitaan yhteisössä hintaan, joka ei aiheuta vahinkoa, mutta näin ei olisi tapahtunut, ellei heille olisi määrätty polkumyyntitulleja.

94 Tässä yhteydessä komissio on todennut riidanalaisen päätöksen 18 perustelukappaleessa, että egyptiläisten ja puolalaisten vientiä harjoittavien tuottajien yhteisöön suuntautuvaan vientiin soveltamat vientihinnat ovat pysyneet tutkimusajanjakson aikana korkeammalla tasolla kuin laskelmissa, joissa määriteltiin näiden antamat hyväksyttävät hintasitoumukset. Kantaja ei ole selvästi kiistänyt tätä toteamusta vaan on nimenomaan ilmoittanut vastauksensa 42 kohdassa, että se ei kiistä sitä seikkaa, että egyptiläiset ja puolalaiset vientiä harjoittavat tuottajat olivat noudattaneet antamiaan sitoumuksia tutkimusajanjakson aikana. Kantaja on kylläkin vedonnut vastauksessaan myös kysymykseen näiden sitoumusten mahdollisesta noudattamatta jättämisestä ennen tutkimusajanjakson alkamista ja sen päättymisen jälkeen, ja on pyytänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ryhtymään tältä osin selvittämistoimeen. Tämä perustelu ei kuitenkaan ole luonteeltaan sellainen, että se kumoaisi riidanalaisen päätöksen 18 perustelukappaleessa mainittuja tutkimusajanjaksoon liittyviä toteamuksia.

95 Se, että puolalaiset ja egyptiläiset vientiä harjoittavat tuottajat ovat käyttäneet omasta aloitteestaan korkeampia hintoja kuin mitä heille oli hintasitoumuksissa määrätty, osoittaa olevan mahdollista päätellä, että nämä yritykset eivät ole yrittäneet myydä tuotteitaan halvimpaan mahdolliseen hintaan voidakseen kas-

vattaa myyntiensä määrää ja markkinaosuuksiaan. Vientiä harjoittavien tuottajien käyttäytymisestä tutkimusajanjakson aikana ei voida päätellä näiden turvautuvan automaattisesti uusiin vahinkoa tuottaviin hintakäytäntöihin ainoastaan toimenpiteiden voimassaolon päättymisen johdosta.

96 Kantajan esittämät erityiset väitteet on tutkittava edellä esitettyjen seikkojen valossa.

97 Ensinnäkin tuonnin määrän kehitystä koskevan väitteen osalta on aivan aluksi huomattava, että kantaja ei kiistä Euroopan yhteisöjen tilastotoimiston (Eurostat) tilastoihin perustuvien ja näistä kahdesta maasta peräisin oleviin tuonnin määriin liittyvien ja riidanalaisen päätöksen 16 perustelukappaleessa mainittujen lukujen oikeellisuutta. Seuraavaksi on muistettava, että komissio ei voinut ottaa huomioon tuonnin kehitystä, joka koskee tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa, perustellakseen kyseisten toimenpiteiden pitämistä voimassa (ks. edellä 70—81 kohta).

98 Moite, jonka mukaan komissio ei ole tarkastellut yhdessä Egyptistä ja Puolasta tulevaa tuontia arvioidessaan vahingon toistumisen todennäköisyyttä, ei perustu tosiseikkoihin ja on siis sivuutettava ilman, että olisi tarpeen ratkaista komission esittämää kysymystä siitä, voitiinko siihen vedota ensimmäisen kerran vasta vastauksessa. Itse asiassa riidanalaisen päätöksen 34 perustelukappaleessa komissio ilmoittaa, että "Egyptistä ja Puolasta tuleva tuonti säilyi yhdessä tarkasteltuna merkittävänä". Vaikka komissio ei ole ilmoittanut tätä summaa vastaavia lukuja riidanalaisessa päätöksessä, kantaja ei voi väittää komission jättäneen huomioimatta kyseisistä maista tulevaa tuontia yhteensä.

99 Kantaja kiistää erityisesti Puolasta tulevan tuonnin osalta komission 25.3.1999 päivätyssä kirjeessä olevan väitteen, jonka mukaan tästä valtiosta peräisin olevan tuonnin lisäys on kaventunut tutkimusajanjakson aikana ja tuonnin taso oli vakaa vuonna 1997 ja 1998. Viimeksi mainittua väitettä ei ole otettu riidanalaiseen päätökseen, jonka 34 perustelukappaleessa viitataan vahingon tutkimusta koskevaan ajanjaksoon, jonka aikana Puolasta peräisin oleva tuonti "jopa kasvoi, tosin alhaiselta lähtötasolta". Näin ollen 25.3.1999 päivätyssä kirjeessä olevista väitteistä ei voida päätellä, että riidanalaiseen päätökseen liittyy ilmeinen virhe tuonnin määrän kehityksen suhteen.

100 Kantajan perustelut eivät myöskään ole luonteeltaan sellaisia, että ne osoittaisivat komission selvästi jättäneen huomioimatta tutkimusajanjakson aikana Puolasta tulleen viennin kehityksen. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei tarvitse päättää asianosaisten laatimien laskelmien pätevyydestä kantajan esittämien lukujen perusteella tästä maasta tulevan viennin neljännesvuoden keskiarvon kehityksestä, koska nämä laskelmat koskevat tutkimuksen jälkeistä aikaa. Riidanalaisessa päätöksessä vahingon suhteen huomioon otettua ajanjaksoa koskevat luvut sen sijaan osoittavat Puolasta peräisin olevan tuonnin lisääntyneen voimakkaasti 1993—1995 välisenä aikana, vähentyneen lievästi vuonna 1995 ja nousseen selvästi tutkimusajanjakson aikana erityisesti sen kahden viimeisen vuosineljänneksen aikana. Riidanalaisessa päätöksessä komissio ei näytä jättäneen huomioimatta tätä kehitystä.

101 Koska tätä kasvua vastaava tuonti on kuitenkin tapahtunut hinnoilla, jotka eivät aiheuta vahinkoa, komissio ei ole syyllistynyt ilmeiseen virheeseen katsomalla, että sen perusteella ei voi päätellä vahingon todennäköisesti toistuvan.

102 Erityisesti Egyptistä peräisin olevan tuonnin osalta kantaja ei ole näyttänyt, että komissio olisi jättänyt huomioimatta riidanalaisessa päätöksessä sen vähenemisen väliaikaisuuden. Kuten edellä 92 kohdassa on todettu, komissio ei voinut

ennustaa ferropiin maailmanmarkkinoilla tapahtuneiden hinnanvaihteluiden vuoksi, että Egyptistä yhteisöön suuntautuva vienti kasvaisi ja että sen hinnat aiheuttaisivat vahinkoa yhteisön tuotannonalalle. Kantaja ei sitä paitsi esitä mitään konkreettista näyttöä, josta komission olisi pitänyt päätellä tällaisen hintakehityksen olevan todennäköinen.

103 Lopuksi väite, joka koskee riidanalaisessa päätöksessä olevan Egyptistä tutkimusajanjakson aikana tulleen viennin määrää koskevan luvun (11 098 tonnia) ja egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan samalta ajalta esittämän luvun (18 564 tonnia) välistä eroa, on hylättävä. Komissio on selittänyt tämän eron vastineessaan siltä osin kuin tilastojen perusteella näyttää siltä, että suuri osa tämän vientiä harjoittavan tuottajan ilmoittamasta määrästä on tuotu yhteisöön tutkimusajanjakson jälkeen tai se on myyty yhteisön ulkopuolisiin maihin. Kantaja ei ole kiistänyt tätä uskottavaa selitystä.

104 Toiseksi väitteen, jonka mukaan komissio on jättänyt huomioimatta Egyptistä ja Puolasta tulevaa tuontia vastaavan yhteisön markkinaosuuden kasvun, osalta on huomattava, että kantaja ei kiistä myöskään riidanalaisessa päätöksessä tältä osin tehtyjä toteamuksia. Riidanalaisen päätöksen mukaan tätä tuontia koskevat markkinaosuudet olivat kylläkin nousseet, mutta olivat kuitenkin alhaisia tutkimusajanjakson aikana (ensin mainittujen osalta 1,8 prosenttia ja viimeksi mainittujen osalta 4,8 prosenttia) sekä sitä edeltävinä vuosina. Näin ollen tilanteessa, jossa yhteisössä vallitsevan hintatason ansiosta yhteisön tuottajat voivat saada huomattavaa voittoa, tätä tuontia vastaava markkinaosuuksien kasvu ei yksinään riitä osoittamaan vahingon toistumisen todennäköisyyttä toimenpiteiden voimassaolon päättyessä.

105 Kolmanneksi väitteen, joka koskee tuontihintojen alihinnoittelua, osalta kantaja vetoaa kolmeen erilliseen moitteeseen. Ensimmäisen kohdalla kantaja ei ole näyttänyt, että Egyptistä ja Puolasta peräisin olevan tuonnin alihinnoittelu saavuttaisi todennäköisesti 30 prosentin tason, jos kyseiset toimenpiteet lakkaute-

taan. Kuten edellä 93 kohdassa on esitetty, kyseiset vientiä harjoittavat tuottajat ovat tehneet hintasitoumuksia, joiden mukaisesti ne saavat soveltamiaan hintoja korkeampaa hintaa. Näissä olosuhteissa toimenpiteiden voimassaolon päättyminen ei yksinään voi johtaa automaattisesti niin suureen hinnanalennukseen.

106 Toisen moitteen osalta on huomattava, että riidanalaisessa päätöksessä tutkimusajanjakson aikana todetun alihinnoittelun tason, joka oli Puolasta tulevan viennin osalta 4,6 ja Egyptistä tulevan viennin osalta 4,5 prosenttia, jatkumisen perusteella ei voida päätellä vahingon toistumisen olevan todennäköistä. Komissio toteaakin riidanalaisessa päätöksessään, että vuonna 1992 käyttöön otetut toimenpiteet ovat poistaneet vahingon tästä alihinnoittelun jatkumisesta huolimatta, mitä kantaja ei ole kiistänyt.

107 Kolmannen moitteen, joka perustuu väitetyn Puolasta ja Egyptistä yhteisöön suuntautuvan tuonnin merkittävään hinnanalennukseen tutkimusajanjakson jälkeistä aikaa koskevalta ajalta, osalta on muistutettava, kuten edellä 70—81 kohdassa on esitetty, että tullien voimassapysyttämistä ei voi perustaa tällaisille seikoille.

108 Neljänneksi väitteen, jonka mukaan Puolan ja Egyptin viennin todennäköistä uudelleensuuntautumista yhteisöön ei ole otettu huomioon, osalta on huomattava ensiksi, että kyseisillä markkinoilla tapahtuneisiin hinnanvaihteluihin liittyy todellakin tällaisen uudelleensuuntautumisen riski. Tämän riskin olemassaolo ei kuitenkaan yksin riitä osoittamaan, että tällainen uudelleensuuntautuminen on todennäköinen, ja vielä vähemmän osoittamaan, että se tapahtuisi vahinkoa aiheuttavilla hinnoilla.

109 Perustelu, jonka mukaan komissio on aliarvioinut egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan yhteisöön suuntautuvan viennin mahdollisuudet, on hylättävä samoista syistä. Sen tuotantokapasiteetin käyttöaste oli tutkimusajanjakson aikana 94 prosenttia, mutta tämä ei estä vientiä harjoittavaa tuottajaa päättämästä suunnata osan tuotannostaan yhteisön alueelle, koska tälle alueelle suun-

tautunut vienti edusti tuona aikana vain vähäistä osaa sen kokonaisviennistä. Egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan ilmoittaman varaston tasosta voidaan myös päätellä sen yhteisöön suuntautuvan viennin määrän voivan nousta. Nämäkään tiedot eivät kuitenkaan riitä toteamaan sen olevan todennäköistä.

110 Egyptiläisen vientiä harjoittavan tuottajan osalta komissio myöntää tehneensä virheen riidanalaisen päätöksen 37 perustelukappaleessa todetessaan, että tuottajan yhteisöön kohdistuvan viennin osuus sen myynnistä pieneni vuoden 1995 68 prosentista 45 prosenttiin tutkimusajanjakson aikana. Todellisuudessa sen yhteisöön suuntautuvan myynnin prosentuaalinen osuus oli 25 prosenttia tutkimusajanjakson aikana. Tämä virhe ei kuitenkaan ole luonteeltaan sellainen, että se vaikuttaisi komission arvioon vahingon toistumisen todennäköisyydestä. Jos egyptiläinen vientiä harjoittava tuottaja pystyy suuntaamaan merkittävän osan myynnistään yhteisöön, siitä ei voi päätellä maailmanmarkkinoilla tapahtuvat hintavaihtelut huomioon ottaen tällaisen viennin suunnanmuutoksen olevan todennäköistä.

111 Erityisesti puolalaisen vientiä harjoittavan tuottajan viennin mahdollisen uudelleensuuntautumisen osalta kantaja ei ole näyttänyt toteen, että komissio olisi syyllistynyt ilmeiseen virheeseen tältä osin. Perustelusta, joka koskee sitä, että komissio ei ole ottanut huomioon tämän vientiä harjoittavan tuottajan ennustetta sen tuotantokapasiteetin käyttöasteesta, on mainittava aluksi, että kantaja ei kiistä komission toteamusta, jonka mukaan sen käyttöaste oli tutkimusajanjakson aikana 93 prosenttia. Arvioidessaan vahingon toistumisen todennäköisyyttä komission olisi kuitenkin pitänyt ottaa huomioon käyttöaste tutkimusajanjakson aikana sekä vientiä harjoittavan tuottajan komissiolle tutkimuksen aikana toimittamat ennusteet tulevasta kapasiteettinsa käyttöasteesta. Kuitenkin se, että puolalainen vientiä harjoittava tuottaja oli ennakoinut 84,7 prosentin tuotantokapasiteetin käyttöasteen vuosille 1997 ja 1998 kapasiteetin ollessa siis suurempi kuin tutkimusajanjakson aikana, ei yksinään riitä osoittamaan, että tätä kapasiteettia käytettäisiin yhteisöön suuntautuvan viennin lisäämiseen ja että tämä vienti tapahtuisi vahinkoa aiheuttavilla hinnoilla.

112 Tässä yhteydessä kantaja kiistää lisäksi, erottamalla sen asiayhteydestään, riidanalaisen päätöksen 41 perustelukappaleessa olevan väitteen, jonka mukaan "yhteisöön suuntautuvaa vientiä voitaisiin lisätä ainoastaan kotimaisen myynnin tai yhteisön ulkopuolelle suuntautuvan myynnin kustannuksella, mikä vähentää entisestään tällaisen strategian todennäköisyyttä". Tämä väite sisältyy päättelyyn, jolla pyritään selittämään, että jos polkumyyntimenettely päättyisi, puolalaisen vientiä harjoittavan tuottajan ei olisi taloudellisesti järkevää ryhtyä tavoittelemaan uusia markkinaosuuksia yhteisön markkinoilta vientihintoja laskemalla, koska se on osoittanut kykenevänsä vakiinnuttamaan asemansa markkinoilla hintatasolla, joka ei aiheuta vahinkoa.

113 Kantajan mainitsemat puolalaisen vientiä harjoittavan tuottajan toimittamat luvut, joiden mukaan sen yhteisöön suuntautuva vienti on noussut tutkimusajanjakson aikana verrattuna vuoteen 1996 samaan aikaan kuin sen myynti kotimaan markkinoilla ja kolmansiin maihin on pienentynyt, eivät ole ristiriidassa tämän arviointiperusteen kanssa. Yhteisössä tutkimusajanjakson aikana todettu myynnin kasvu on tapahtunut hintatasolla, joka ei aiheuta vahinkoa.

114 Viidenneksi vahingon poistamiseen perustuvan väitteen osalta voidaan todeta, kuten edellä 53 kohdassa on esitetty, että vahingon poistuminen polkumyyntitoimenpiteiden avulla ei yksin riitä osoittamaan, että se todennäköisesti toistuu näiden toimenpiteiden voimassaolon päättyessä.

115 Kuudenneksi väitteestä, joka koskee polkumyynnin jatkumista tutkimusajanjakson aikana ja siitä johtuvia vaikutuksia, joita komissio ei ole huomioinut, on syytä huomata, että komissio ei ottanut riidanalaisessa päätöksessään kantaa kysymykseen siitä, oliko polkumyynti jatkunut tänä aikana, eikä myöskään mahdollisiin polkumyyntimarginaaleihin. Tältä osin on perusteltua, että komissio on tutkinut ainoastaan vahingon toistumisen todennäköisyyttä, koska toimenpiteiden voimassaoloa ei voida jatkaa tämän todennäköisyyden puuttuessa.

116 On syytä lisätä, että vastoin kantajan käsitystä väitetty polkumyynnin jatkuminen ja sen marginaali eivät ole tässä tapauksessa merkityksellisiä vahingon toistumisen todennäköisyyttä arvioitaessa. Vahinko, joka yhteisön tuotannonalalle voisi mahdollisesti aiheutua, riippuu pääasiassa tuonnin alihinnoittelun tasosta. Toimenpiteiden soveltamisen aikana mahdollisesti olemassa olleella polkumyyntimarginaalin suuruudella ei ole suoraa vaikutusta tältä osin. Jos oletetaan, että sellaisen polkumyyntitullin, jonka määrä vastaa polkumyyntimarginaalia, soveltaminen lopetetaan, tämä marginaali saattaa vaikuttaa tällaisen tullimaksun lopettamisen jälkeen mahdollisesti tapahtuvan viennin alihinnoittelun tasoon. Tässä tapauksessa on kuitenkin syytä huomata, että egyptiläiset ja puolalaiset vientiä harjoittavat tuottajat olivat antaneet hintasitoumuksia ja toisaalta asetuksella N:o 3642/92 käyttöön otetun polkumyyntitullin taso oli vahvistettu vahinkokynnyksen eikä tuolloin todetun polkumyyntimarginaalin mukaan.

117 Tästä seuraa, että kantaja ei voi päätellä sen seikan perusteella, että Yhdysvaltojen polkumyyntilainsäädännössä voidaan ottaa huomioon polkumyyntimarginaalin suuruus määriteltäessä vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyyttä päätökseen tulevien toimenpiteiden uudelleentarkastelumenettelyssä, komission olevan velvollinen ottamaan huomioon tämän tekijän esillä olevassa asiassa.

118 Näin ollen väitteelle, jonka mukaan komissio ei ollut ottanut huomioon vaikutuksia, joita sen olisi pitänyt päätellä seuraavan polkumyynnin jatkumisesta ja sen tasosta tutkimusajanjakson aikana, ei ole perustetta. Tähän yhteyteen liittyvän väitettyä hintasitoumusten noudattamatta jättämistä koskevan väitteen osalta on muistettava, että kantaja myöntää näitä sitoumuksia noudatetun tutkimusajanjakson aikana, ja toisaalta, että kyseiset toimenpiteet ovat poistaneet vahingon. Näissä olosuhteissa ei näytä ilmeiseltä, että tutkimusajanjaksoa edeltävällä ajalla ilmenneen hintasitoumusten noudattamatta jättämisen, jos näin on näytetty tapahtuneen, perusteella komission olisi pitänyt arvioida eri tavalla vahingon toistumisen todennäköisyys. Tästä syystä kantajan pyytämiä polkumyynnin tasoon ja hintasitoumusten noudattamiseen liittyviä asian selvitystoimia ei ole syytä määrätä ilman, että on tarpeen ratkaista näiden vastauksessa olevien pyyntöjen tutkittavaksi ottaminen.

119 Seitsemänneksi ja viimeiseksi väitteen, jonka mukaan komissio ei ole ottanut huomioon sitä, että yhteisön tuotannonalan tilanteen perusteella vahingon toistuminen on todennäköinen, osalta on huomattava, että kantaja vetoaa pääasiassa tämän tuotannonalan markkinaosuuden laskuun yhteisössä. Tältä osin komissio on todennut, että markkinaosuutensa laskusta huolimatta yhteisön tuotannonala on voinut parantaa tulostaan, eikä kantaja ole kiistänyt tätä seikkaa. Kantajan lausuman mukaan tämä hyöty oli jopa korkeampi tutkimusajanjakson aikana kuin sitä edeltävinä vuosina. Näissä olosuhteissa komissio saattoi katsoa syyllistymättä ilmeiseen virheeseen, että vahingon toistuminen ei ole todennäköinen yhteisön tuotannonalan markkinaosuuksien pienenemisestä huolimatta.

120 On lisättävä, että kantajan väitteelle, jonka mukaan kaikkien komission käytettävissä olevien tietojen perusteella komission olisi pitänyt tulla päätelmään, jonka mukaan vahingon toistuminen on todennäköistä toimenpiteiden voimassaolon päättämisen tapauksessa, ei myöskään ole perustetta. Kaikkien kantajan esittämien seikkojen perusteella näyttää, että vahingon toistumisen mahdollisuutta ei voida sulkea pois. Tämä mahdollisuus ei kuitenkaan yksinään riitä perusteeksi toimenpiteiden pysyttämiseksi voimassa.

121 Edellä esitetystä seuraa, että kantaja ei ole näyttänyt komission syyllistyneen ilmeiseen arviointivirheeseen päätellessään, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun vahingon toistumisen todennäköisyyttä ei ole näytetty toteen. Näin ollen kanne ei ole perusteltu.

Oikeudenkäyntikulut

122 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Meij Lenaerts Potocki

Jaeger Pirrung

Julistettiin Luxemburgissa 20 päivänä kesäkuuta 2001.

H. Jung A. W. H. Meij

kirjaaja jaoston puheenjohtaja